

Mostantól fogva új dolgokat hirdetek neked, rejtett dolgokat, melyekről még nem tudsz. Most teremtem őket, nem pedig régen, ezelőtt nem hallottatok róluk; nem mondhatod, hogy tudtál róluk. Nem hallottad, nem is tudtad, sohasem volt nyitva a füled. Tudtam én, hogy milyen hűtlen vagy, születésed óta hitszegőnek hívnak. Csak nevéért türtem ilyen sokáig, dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el. De megolvastottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában. Önmagamért, önmagamért cselekszem, hogy engedhetném, hogy gyalázzanak? Nem adom másnak dicsőségemet!

Kedves Testvéreim!

Mi lesz ebből a kisgyermekből? Az elsős hittankönyvünkben van ezen a címen egy lecke Keresztelő Jánosról, és hozzá egy feladat. Két kisgyermek és körülöttük különböző foglalkozásokat űző emberek. Vajon a képen látható gyermekből mi lesz majd, ha felnőtt? És belőled mi lesz, ha majd felnősz? Mi leszel, ha nagy leszel? Tesszük fel a kérdést. Amire sok esetben a kisgyermek egyértelmű választ is tud adni. Vince fiam például tökéletes határozottsággal vágja rá: tűzoltó. Hanga már bizonytalanabb, mert a tanítónéni és az óvónéni között gyötrődik. Daninak pedig egyre inkább távol a horizont, de azért talán rejtetten még mindig él a kisgyermekkor vágya, hogy űrhajós lesz. Néha én is belemegyek a játékba, és elgondolkozom, vajon mi lesz majd a gyermekeimből? Érdekes játék ez, amelyben a jövőt kutatja az ember, de miközben ezt teszi, azért fel-felmerül a kérdés, vajon jó irányba terelgetem őket? Vajon azt adom nekik, amire szükségük van? Szülőként felelősséggel tartozom azért, hogy kibontakoztassák Istentől kapott képességeiket. De vajon nem vagyok-e akadályok ennek?

De nem csak a gyerekeinkkel vagyunk így, mert amíg a gyerekeknél eljátszunk a gondolattal, addig a magunk esetében a legtöbbször véresen komolyan gondoljuk, hogy azok a tervek, elképzelések, célok, amelyeket magunk elé tűzünk, az a mi utunk. Mi felnőttek már tudjuk mit akarunk. De ezt várják is tőlünk, akkor, amikor azt kérik pl. egy munkahelyen, hogy vázoljuk fel a céljainkat, hogy honnan hová szeretnénk eljutni, és mindezt, hogyan tervezzük megvalósítani.

Félreértés ne essék, nagyon fontosnak tartom azt, hogy legyenek terveink, céljaink, elképzeléseink. Mint ahogyan a gyülekezet jövőjét illetően is van elképzelés, hogy egyik lépést mi kövesse. Nem csak úgy éljük a hétköznapokat, hanem előre tervezett módon tesszük ezt. Vannak vágyaink, hogy honnan hová szeretnénk eljutni, és én azt gondolom, hogy ezek mind fontos dolgok. A baj ott kezdődik, ha ezek a jövőről alkotott elképzeléseink nem illeszkednek az Isten tervébe.

Év eleje van, ilyenkor tervezgetünk. Én magam is fogalmazom a következő félév programjait. Farsang, húsvét, családi hétvége, kirándulás, tábor... sok-sok program, amelyek előttünk állnak. De a családban is végig gondoljuk, hogy hogy fog kinézni az előttünk álló időszak. Tervezni kell a szabadságokkal, a gyerekek programjaival, előre látható családi eseményekkel.

De a nagy tervezésbe vajon beengedjük-e Istent? Vagy fordítva gondolkodunk? Ember tervez Isten végez. – szoktuk mondani, sokszor, akkor amikor már késő, hiszen akkor használjuk ezt a szólásunkat, amikor nem úgy sikerülnek a dolgaink.

A zsidó nép életében óriási trauma volt a Babiloni fogság időszaka. A Kr.e. 500-as években 70 évre száműzötté vált a zsidó nép. Miért? Mert nem hallgattak Istenre, mert a saját fejük után mentek, a saját vágyaikat követték. Kihagyták a számításaikból Istent, aki hiába szólt a próféták által, aki hiába figyelmeztetett számtalanszor. A baj ott volt, hogy azok a népek, akik között éltek egészen máshogy tekintettek isteneikre. Mert mindennek megvolt a maga istene. Nem esett az eső? Akkor az eső istenéhez imádkoztak, szárazság volt, erre is volt egy isten. Mindig éppen azt hívták segítségül, akire szükség volt. Annak mutattak be áldozatot, akinek az áldását meg akarták szerezni. De Izrael Istene más volt. Egészen más. Miért? Mert ő nem az emberek vágyai által létrehozott Isten volt, hanem aki maga hozta létre az embert, a teremtett világot. Nem volt kézzel fogható, nem volt kényszeríthető, vagy megvesztegethető. Más volt, és ez a más bonyolultabbá is tette. Kiismerhetetlen volt, ahogy később Pál apostol fogalmaz: *Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai!*

De ez egyben azt is jelentette, hogy nem mindig akkor, és nem mindig úgy segített, ahogyan éppen az embernek szüksége volt rá. Nem mindig akkor adott esőt, nem mindig úgy táncolt, ahogy az ember fűtyült. És emiatt a zsidó nép sokszor nevetség tárgya lett a környező népek körében. Akiknek bizony – rövid távon – lehet, hogy jobban ment a soruk. A fogságba vitel pedig már a teljes megsemmisülést jelentette. Legalábbis azok szemében, akik nem ismerték az egy, igaz Istent. A fogságban, a lelki sötétségben élő nép közé ment Ézsaiás próféta, és ott kellett hirdetnie: *Mostantól fogva új dolgokat hirdetek neked, rejtett dolgokat, melyekről még nem tudsz. Most teremtem őket, nem pedig régen, ezelőtt nem hallottatok róluk; nem mondhatod, hogy tudtál róluk. Nem hallottad, nem is tudtad, sohasem volt nyitva a füled. Tudtam én, hogy*

milyen hűtlen vagy, születésed óta hitszegőnek hívnak. Csak nevéért tűrtem ilyen sokáig, dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el. De megolvasztottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában. Önmagamért, önmagamért cselekszem, hogy engedhetném, hogy gyalázzanak? Nem adom másnak dicsőségemet!

Szeretem a zsidó nép történetét olvasni. Azért szeretem, mert kiviláglik belőle, hogy Isten hogyan vezeti, tanítja őket. Nem voltak könnyű helyzetben. Mindenki máshogy gondolkodott abban az időben, mint ők. Egész más utakon jártak azok, akik között éltek. Egészen más dolgokat tartottak értéknek. És Isten, mint egy jó szülő igyekezett szeretettel terelgetni az övéit. De volt, amikor ez nem volt elég. Máskor engedte, hogy a saját fejük után menjenek, hogy a vesztükbe rohanjanak, de amikor már tanultak belőle, akkor mindig melléjük állt, felsegítette őket, és mutatott egy új utat.

A mai igeszakaszban a prófétán keresztül visszautal a hűtlenségre, a tőle való elszakadásra, de rögtön egy olyan irányba tereli a figyelmet, ami már túllép a zsidó népen, túllép a Babiloni fogság korán, és olyan dolgokról beszél, ami számunkra is nagyon fontos üzenet.

Tudtam én, hogy milyen hűtlen vagy, születésed óta hitszegőnek hívnak. Csak nevéért tűrtem ilyen sokáig, dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el.

Isten állapotfelmérése bizony nem túl jó fényt vet azokra, akik ezeket a sorokat olvassák. De ne toljuk el a távoli múltba ezeket a sorokat, mert a mi számunkra is nagyon aktuális üzenetet hordoznak. Isten ismer bennünket, nagyon jól ismer. Tudja milyenek vagyunk. És mi mégis szeretjük szépíteni a dolgokat, ahogyan egymás előtt takargatjuk magunkat, úgy takargatjuk Isten elől is a bűneinket. Ahogyan Ádám és Éva elbújtak miután ettek a tiltott gyümölcsből. Elbújtak mert észrevették, hogy meztelenek. Vicces jelenet, gondolhatjuk: elbújni az Isten elől. Pedig mi is ezt tesszük sokszor. A vízkereszt utáni időszakot úgy is nevezik, hogy farsang, amihez pedig hozzá tartozik az álarc, a jelmez. Igen, álarcokat húzunk magunkra, és ügyesen bizonygatjuk, sokszor még magunknak is, hogy mi rendben vagyunk, nekünk nincs takargatnivalónk. De az álarcaink mögött sokszor újabb álarcok vannak. Tudom én, milyen vagy... mondja Isten mai igénkben, és ezzel figyelmeztet is, nincs értelme takargatni, rejtegetni magunkat, hiszen, ha akarta volna, már régen véget vethetett volna a mi farsangi multságunknak. DE nem tette: *Csak nevéért tűrtem.* – mondja igénkben. Nem miattunk, hanem maga miatt. Nevemért. – mert mi a neve? Az Ósz-ben Isten úgy mutatkozik be: az irgalmas és kegyelmes Isten, akinek szeretete hosszú, türelme nagy. Az Úsz-ben ezt a nevet összefoglalja egy név: Jézus. Jézus nevéért Isten megkegyelmez. Pál ezt írja a filippi levélben: ⁹*Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb,* ¹⁰*hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alattiaké;* ¹¹*és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Jézus levetett minden álarcot, minden bűnt, helyettünk, helyetted és helyettem, hogy megállhassunk az Isten előtt. Jézus nevében új életet kaphatunk.

Vízkereszt arról szól, hogy Isten megmutatta dicsőségét ebben a világban, Jézus Krisztusban teljesen és végérvényesen leleplezte magát. Felfedte azt, hogy milyen is ő valójában. Ha addig nem lett volna világos, akkor Jézus óta teljesen nyilvánvaló, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ebben az örök életben szeretne minket is részesíteni, és azt szeretné, hogy ezen az úton járjunk.

Keressük őt. Az oltár előtti igében Mária és József a saját fejük után mennek, keresik Jézust mindenhol. Amikor végül megtalálják a templomban Jézus megkérdezi: miért kerestetek? Hát nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?

Keressük őt! De ne a mi saját vágyainkban, terveinkben, elképzeléseinkben, mert úgy nem találjuk meg. Keressük őt ott, ahol van. Keressétek először az Isten országát és igazságát! – mondta egyszer. Igen innen indul kellene, hogy kiinduljon minden. Mi lesz a gyerekeimből? Nem tudom, de amit tudok megteszek: Istenre bízom őket. Bízunk így rá magunkat.

Új emberré kell lenni, aki nem maga akarja meghatározni az útját, hanem engedi, hogy Isten vezesse. Manapság már különböző alkalmazások segítségével tervezünk útvonalat. Többször bebizonyosodott már, hogy amíg a saját fejem után mentem sokkal több kanyarral, hosszabb idő alatt értem el a célt. A nyaraláskor pl. önfejűségem egy óra pluszba került. Mert én jobban tudom. Azóta rábízom maga a gps-re. Ugyanígy kellene rábízni magunkat Isten kegyelmére. Hogyan? Az ő igéjében erre vonatkozóan részletes használati útmutatót kaphatunk. Csak vegyük elő és használjuk.